

РЕШЕНИЕ

№ 788

гр. Бургас, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Таня Д. Евтимова
Радостина П. Иванова

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Радостина П. Иванова Въззивно гражданско
дело № 20232100500719 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е постъпила въззивна жалба, подадена от ответника С. К. П., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „*****“ № ***** - адв. Ж. Н. против **решение № 477 от 06.03.2023г. по гр.д. № 7027/2022г. по описа на РС-Бургас**, с което е прието за установено на основание чл. 422 от ГПК по отношение на въззивника-ответник, че **същият** дължи на ищцата К. К. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б*****, сумата от **5 185.10 лв. – обща главница**, от която сумата от **4 400 лв.** – полагаща се на ищцата част от наследствена сума, останала от общия им наследодател К.К. П., която неправомерно е била изтеглена в брой от ответника, и сумата от **785.10 лв.** – обезщетение за имуществени вреди, причинени на ищцата в резултат на недобросъвестното поведение на ответника, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 09.08.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, които вземания е издадена заповед № 2435/10.08.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 5146/2022 г. по описа на РС-Бургас. Със същото решение въззивникът-ответник е осъден да заплати на ищцата К. К. М. сумата от 620 лв., представляваща направените от нея разноски в първата инстанция, както и сумата от 406лв., представляваща разноските ѝ в заповедното производство.

В жалбата се изразява недоволство от първоинстанционното решение, с твърдения, че същото е постановено в нарушение на материалния закон и принципите на правото. На първо място въззивникът заявява, че има намерение да заплати на ищцата частта от парите от наследствената маса на общия им наследодател след приспадане на обичайните разходи за погребение и изработка и монтаж на паметник на наследодателя. Сочи, че не е оспорвал правото на сестра си да получи припадащата ѝ се част от наследствените средства от сметката на бащата им, но счита, че от тях следва да се приспаднат парите, дадени за разходи за погребение, ритуали и изработка и монтаж на надгробния му паметник, с оглед

изричната воля на наследодателя им за това преживе. По тези съображения въззивникът счита, че заплащайки посочените разходи същият е изпълнил волята на общия наследодател, т.е. изпълнил е договорно задължение, възложено му от последния, което изключва приложението на чл. 55, ал. 2 от ЗЗД. С оглед тези доводи в жалбата се иска съдът да откаже приложение на чл. 55 от ЗЗД и да се приеме, че искът е основателен за частта на наследствените пари, след приспадане на разходите за погребение и паметник, които твърди, че възлизат общо в размер на 3249 лв., от които 1249 лв. – за изработка и монтаж на надгробен паметник и 2000 лв. – разходи за погребението, подробно описани в жалбата. При условията на евентуалност, в случай, че съдът не приеме горните възражения в жалбата сочи, че като ищцата като наследник, който не се е отказал от наследството на общия им наследодател следва да участва както в ползите, така и в тежестите, произтичащи от смъртта на баща им. Предвид това въззивникът счита, че в тежест на ищцата е да понесе разноските, обичайно произтичащи от смъртта на общия наследодател съобразно наследствените ѝ права. По отношение на иска за заплащане на имуществените вреди, в жалбата се възражава, че в тази част първоинстанционното решение е незаконосъобразно, като мотивите са необосновани и противоречиви, по съображения, че почиват на предположения и недоказани твърдения на ищцата. Въззивникът сочи, че е недопустимо да бъде осъждан да заплаща на сестра си разноски, за това че тя е упражнила правото си да подаде жалба за евентуално извършено престъпление, за което излага подробни доводи. По подробно изложените в жалбата съображения се иска отМЯ* на първоинстанционното съдебно решение и отхвърляне на исковете.

В съдебно заседание въззивникът, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа въззивната си жалба. Излага съображения, че не следва да носи отговорност за това, че насрещната страна е упражнила конституционното си право на жалба в наказателното производство. Навеждат се доводи, че въззивникът е изпълнил последната воля на наследодателя на страните да организира погребението на последния и да осигури поставяне на паметник и др. действия, които се извършват по традиция. Счита, че извършените в тази връзка разходи се приемат за доказани без да е необходимо да се представят доказателства за тях, като обичайно в случая се касае за сумата от 2000 -3000лв. Моли за отхвърляне на предявените искове. Представя писмени бележки.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата ищца К. К. М., чрез упълномощения си процесуален представител адв. И. Н. е депозирала писмен отговор, в който счита, че въззивната жалба е неоснователна. Соци, че досежно възраженията на въззивника за евентуален морален дълг на сестра му по заплащане на разходите за погребение, е взето отношение с нарочна молба от 29.12.2022г. в първоинстанционното производство. На следващо място счита, че така сочените разходи са останали недоказани и правото на ответника да ангажира доказателства за тях е преклудирано. Излага становище, че правилно районният съд е уважил предявените искове, въз основа на събраните по делото доказателства, както и за неотнормост на останалите възражения в жалбата. По развитите в писмения отговор съображения се иска потвърждаване на първоинстанционното решение и да му присъждане на разноските във въззивното производство. В съдебно заседание въззиваемата, чрез адвокатския си представител поддържа писмения си отговор и моли за потвърждаване на решението.Представя писмени бележки.

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от ищцата К. К. М. искове за приемане за установено на основание чл. 422 от ГПК вр. с чл. 59 и чл. 45 от ЗЗД по отношение на ответника-нейн брат С. К. П., че същият ѝ дължи **4 400 лв.** – полагаща се на ищцата част от наследствена сума, останала от общия им наследодател К.К. П., която неправомерно е била изтеглена в брой от ответника, и сумата от **785.10 лв.** – обезщетение за имуществени вреди, причинени на ищцата в резултат на недоброръвестното поведение на ответника, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 09.08.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, които

вземания е издадена заповед № 2435/10.08.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 5146/2022 г. по описа на РС-Бургас.

В исковата молба твърди, че страните са единствени наследници по закон на баща им К.К. П., починал на ****г., който към датата на смъртта си е оставил в банковата си сметка наличност в размер на 8975лв. Ищцата сочи, че след смъртта на баща им е установила, че за периода от 07.04.2021г. до 27.04.2021г. е извършени 22 броя картови транзакции, с всяка от които е теглена сумата от по 400 лв. от същата картова сметка на наследодателя им или общо сумата от 8800лв. Соци, че след разговор с ответника и искане за изплащане на половината от полагащата ѝ се сума, същият е отричал да е извършил въпросните тегления, поради което ищцата е била принудена да сезира прокуратурата за евентуално извършено престъпление по чл. 249, ал. 1 от НК. В исковата молба се излага също, че поради образуваното досъдебно производство ищцата е била принудена да пътува още веднъж от Англия до България през м. септември, като за двете си пътувания до България и обратно тя е заплатила разходи в размер на 336.95 британски лири, равняващи се на 785.10 лв., от които 198 лв. и 184 лв. за закупени пред м. май и м. август самолетни билети, и за PCR тестове на 17.06 и на 13.09 – съответно сумите от 216.70 лв. и 186.40 лв. Посочено е, че в досъдебното производство е установено, че ответникът е извършил процесните транзакции от банкомат, но поради това, че действията му не представляват престъпление е постановено прекратяване на досъдебното производство. Ищцата заявява, че недобросъвестното поведение на ответника е довело до настъпване на имуществени вреди за нея, изразяващи се в разходи за две пътувания от Англия до България и обратно, поради което претендира присъждане на обезщетение в размер на сумата от 785.10 лв., както и половината от полагащата ѝ се по наследство сума, изтеглена от ответника от банковата сметка на общия им наследодател, която претендира в размер на 4 400 лв.

В писмения отговор по чл. 131 от ГПК ответникът е оспорил частично иска, като е признал исковата претенция за основателна до размера на сумата от 2 863 лв., представляваща половината от дължимата на ищцата наследствена сума /4487.50 лв./ след приспадането на направените от него разходи за погребението на наследодателя им и за изработката и монтажа на паметник на гроба му, възлизащи в общ размер от 3 249 лв., от която сума счита, че половината в размер на 1624.50 лв. морално следва да бъде поета от ищцата, за която сума прави възражение за прихващане с претендираната от ищцата сума. Изразява готовност за изплащане на ищцата на признатата от него за дължима сума от 2863 лв. след посочване на банкова сметка на ищцата. На следващо място ответникът оспорва претенцията за имуществени вреди, като счита, че липсва правно основание, въз основа на което той да носи имуществена отговорност за разходите, които ищцата е направила за пътуванията си до България във връзка с негови действия, които не представляват престъпление.

Районният съд е квалифицирал предявените искове с правно основание чл. 422 от ГПК,вр. чл. 59 от ЗЗД и чл. 45 от ЗЗД, като с обжалваното решение ги е уважил изцяло. Приел е, че заплащайки разходите за погребението на общия наследодател на страните, ответникът съзнателно е изпълнил свой нравствен дълг съгласно чл. 55, ал. 2 от ЗЗД, поради което същият не може да иска връщане на даденото, нито да претендира неоснователно обогатяване на ищцата с половината от платената от него сума. Освен това съдът е счел, че ответникът не е доказал размера на направените от него разходи за погребение и паметник. По тези съображения съдът е счел, че ответникът няма претендираното по възражението му за прихващане вземане към ищцата в размер на 1624.50 лв. за разходи за погребение и паметник, поради което е уважил изцяло претенцията на приемане за установено, че ответника ѝ дължи сумата от 4400лв, представляваща половината от изтеглената от него

сума от 8800 лв. от сметката на общия им наследодател. За основателен е приет и иска за дължимост на претендираното от ищцата обезщетение за имуществени вреди в размер на разходите, направени от нея в общ размер от 785.10 лв. за пътуванията ѝ от Англия и България и обратно, включващи и ПСР тестове по повод подадения от нея сигнал до РП-Бургас за извършено престъпление във връзка с извършените 22 броя трансакции от банковата сметка на наследодателя на страните.

Съласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. При тази служебна проверка Бургаският окръжен съд намира, че обжалваното решение е валиден и допустим съдебен акт. Досежно правилността на решението по съществото на спора, съдът съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, по вътрешно убеждение, в рамките на изложените в жалбата оплаквания, намира следното:

По делото е безспорно, че страните – брат и сестра са наследници по закон на общия им наследодател-техен баща К.К. П., починал на ****г., както и, че ответникът е изтеглил от сметката на бащата си след неговата смърт сумата от общо 8800 лв., която се явява наследствено имущество.

Установено е също, че по повод подаден от ищцата на 18.06.2021г. сигнал до РП-Бургас е образувано досъдебно производство № ***/***г. по описа на БОП за престъпление по ч. 249, ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК. Представена е призовка, връчена на ищцата на 16.09.2021г. за явяването ѝ като свидетел по досъдебното производство на 16.09.2021г. С постановление от 08.06.2022г. досъдебното производство е прекратено поради недоказаност на обвинението.

Представени са платежни документи за извършени от ищцата разходи на 17.06.2021г., 06.08.2021г., 20.08.2021г. и 13.09.2021г., 14.09.2021г. и 15.09.2021г. на обща стойност 386.95 британски паунда и 30 лв. за закупуване на самолетни билети от гр. Лондон до гр. Бургас и обратно и за извършени ковид тестове.

В първата инстанция като свидетел е разпитана Я* П.а- близка приятелка на ищцата, която в показанията си сочи, че ищцата се е върнала в България след смъртта на баща си за първи път през м. юли 2021г. и установила, че има теглени пари от банковата му сметка. Свидетелката сочи, че след разговор с ответника, той е заявил изрично на ищцата, че не е теглил от сметката на баща им след смъртта му. От показанията ѝ става ясно, че ищцата се връщала да пъти в България за да дава показания по досъдебното производство във връзка с липсващите пари по сметката на баща ѝ.

Към писмения си отговор по чл. 131 от ГПК ответникът е представил нечетливо писмено доказателство- поръчка № 002610, което с оглед неизпълнение на указанията на съда за представянето му в четливо копие, е изключено от доказателствения материал по делото, а с оглед липсата на основания по чл. 266 от ГПК същото не е прието като доказателство и във въззивното производство.

Въз основа на гореизложената фактическа обстановка и липсата на спор между страните, че именно ответникът е изтеглил парите от сметката на общия наследодател на страните в размер на 8800 лв., районният съд е направил правилен фактически и правен извод, който се споделя и от настоящата инстанция, че с оглед наследствените квоти на страните, които са равни съгласно чл. 5, ал. 1 от ЗН ответникът дължи на ищцата заплащане на половината от изтеглената от него сума от 8800 лв., останалата в патримониума на общия им наследодател след смъртта му, възлизаща в размер на 4400 лв., за която е настъпилото обедняване на ищцата следствие обогатяването на ответника. Ето защо правилно тази искова претенция е приета за основателна.

Поради уважаване на иска на ищцата за наличие на вземане към ответника за сумата от 4400 лв. се е сбъднало условието за разглеждане на направеното от ответника в писмения отговор по чл. 131 от ГПК възражение за прихващане, по което същият е заявил, че има насрещна претенция към ищцата за сумата от 1624.50 лв., представляваща половината от направените разноски за погребението и за изработката и монтажа на паметник на гроба на общия им наследодател, възлизащи на обща стойност 3249 лв.

По делото не се спори, че разходите за погребението, както и за монтажа и изработване на паметник на общия наследодател на страните са заплатени от ответника с част от останалото в патримониума на починалия имущество, от което страните имат равни квоти. Спорния по делото въпрос е дали ищцата следва да поеме половината от тях съобразно наследствената ѝ квота. Следва да се отбележи, че погребението и последващите го дейности са свързани с почит на паметта на починалия, поради което същите нямат характер на правни задължения на лицата, които поемат разходите за тях. Действително в закона липсва изрично регламентирано задължение за поемане разходите по погребението и по последващите го дейности –по изработка и монтаж на надгробен паметник, но тъй като същото касае вътрешните отношения между сънаследниците, затова по аналогия следва да се подведе към задължението за издръжка. В тази връзка въззивният съд счита, че отношенията между наследниците относно процесните разходи следва да отнесат като изпълнение на дълг, произтичащ от основния принцип в гражданско правните отношения, че комуто са ползите, нему се възлагат и тежестите, относим и към наследствените правоотношения, уредени в ЗН. Това означава, че както законът възлага на най-близкия кръг от родственици даването на издръжка на нуждаещото се лице, то същите следва да поемат и последните разходи, направени по повод смъртта на това лице. В случая това са ответниците, които като деца на починалото лице и негови законни наследници са задължени лица по смисъла на чл.140, ал.1, т. 1 от СК, които са били задължени за издръжката му приживе.

Предвид това настоящата инстанция не споделя изводите на районния съд, че сумата, която е била част от наследството на починалия и която е дадена за заплащане на погребението и паметника му е била в изпълнение на нравствен дълг само на ответника по смисъла на чл. 55, ал. 2 от ЗЗД. Разпоредбата касае съгласно насоките, дадени на съдилищата с Постановление № 1 от 28.05.1979 г. по гр. д. № 1/79 г. - Пленум на ВС, случаите, когато правен субект изпълни съзнателно чужд дълг или даде нещо на друг правен субект, въпреки че няма законово установено задължение да го стори, т. е. в хипотезите, уредени в чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, сред които не е настоящата. Когато е сторено пълно изпълнение от създадено лице, както е в случая, то има право да потърси връщане на онова, с което другият създаден се е обогатил за негова сметка, спестявайки си направените разходи, освен ако изпълнението на чуждия дълг не е извършено съзнателно при условията на чл. 55, ал. 2 от ЗЗД. Обаче по делото няма нито твърдения, нито данни, подкрепящи извод, че извършвайки разходи за погребението и паметника на наследодателя,

ответникът е имал намерението да освободи от това задължение сестра си-ищцата по делото.

От гореизложеното следва, че в случая не може да намери приложение правилото на чл. 55, ал. 2 от ЗЗД, сочещо, че не може да иска връщане на даденото онзи, който съзнателно е изпълнил свой нравствен дълг.

Ето защо въззивният съд намира за доказана по основание претенцията на ответника за наличие на насрещно вземане към ищцата за половината от направените разходи за погребението и надгробния паметник на общия им наследодател. С оглед липсата на доказателства за размера им, същият следва да бъде определен от съда съгласно чл. 162 от ГПК, а именно, че когато искът е установен в своето основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, съдът определя размера по своя преценка или взема заключението на вещо лице. В случая настоящата инстанция намира, че обичайните разходи за погребението и надгробния паметник на общия им наследодател възлизат в общ размер от 3000 лв., от която в тежест на ищцата следва да се възложи половината в размер на 1500 лв. С оглед това съдът счита, че възражението за прихващане на ответника следва да бъде уважено до размера на сумата от 1500 лв., което негово вземане следва да бъде прихванато с насрещното му задължение към ищцата за дължимата сума от 4400 лв., явяваща се половината от наследствения ѝ дял, и след направеното прихващане исковата претенция на ищцата за главницата следва да бъде уважена до размера от 2900 лв., ведно със законната лихва по чл. 86 от ЗЗД от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на сумата. В останалата част над сумата от 2900 лв. до претендирания размер на главницата от 4400 лв., искът следва да се отхвърли като неоснователен, ведно с претенцията за законна лихва по чл. 86 от ЗЗД върху отхвърлената главница – поради извършеното прихващане.

По отношение на иска по чл. 45 от ЗЗД за дължимост на сумата в размер на 785.10лв.- главница, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени на ищцата в резултат на недобросъвестното поведение на ответника и воденото в тази връзка ДП ***/***г. по описа на БОП, изразяващи се в стойността на самолетни билети от Англия до България и обратно и ковид-тестове:

За да има право да претендира твърдяното обезщетение на основание принципа на непозволеното увреждане, ищцата следва да докаже, че претърпените от нея имуществени вреди –направени разходи за билети и ковид тестове произтичат от деяние, извършено от ответника, което следва да представлява деликт по смисъла на чл. 45 от ЗЗД .

Съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Оттук следва, че за да е налице фактическия състав на деликтната отговорност, следва да са налице следните предпоставки: противоправно поведение на делинквента, настъпването на твърдяните от ищцата вреди, причинна връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди, и вина у причинителя. Съгласно презумцията на ал. 2 на чл. 45 от ЗЗД вината на дееца се счита за налична до доказване на противното, от което следва извода, че доказателствената тежест за опровергаване на вината носи ответника. За установяване на останалите предпоставки на деликтната отговорност, доказателствената тежест съобразно чл. 127, ал. 1 от ГПК носи от ищцата - при

условията на пълно и главно доказване.

В случая ищцата претендира обезщетение за разходи, направени по повод подадения от нея сигнал до прокуратурата за проверка във връзка с теглени суми от сметката на общия на страните наследодател. Безспорно в трайната съдебна практика приема, че сезирането на надлежните органи на властта с жалба или сигнал от гражданите е конституционно гарантирано право, прогласено в чл. 45 от Конституцията на РБ и упражняването му зависи изцяло от тяхната преценка и воля. Това означава, че направените от ищцата разходи във връзка с идването ѝ в страната за да подаде сигнал и за да бъде разпитана като свидетел по образуваното досъдебно производство са в резултат от собственото ѝ желание да сезира разследващите органи, а не вследствие поведението на ответника, чийто действия макар да са довели до неговото неоснователно обогатяване за нейна сметка, не представляват деликт по смисъла на чл. 45 от ЗЗД. Затова тези ѝ разходи не биха могли да са предмет на претенция за обезвреда с правно основание чл. 45 от ЗЗД.

Ето защо поради липса изискуемите от закона предпоставки на чл. 45 от ЗЗД, настоящата съдебна инстанция не споделя извода на районния съд, че направените от ищцата разходи във връзка с идването ѝ в страна за самолетни билети и ковид тестове подлежат на възстановяване на ответника на плоскостта на непозволеното увреждане. Предвид това иска по чл. 45 от ЗЗД се явява неоснователен и следва да се отхвърли.

Поради частично несъвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на районния съд, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която поради неуважаване на възражението за прихващане до размера от 1500 лв. е уважен изцяло иска по чл. 59 от ЗЗД над приетия за дължим размер на главницата от 2900 лв. до претендирания от 4400 лв., ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на сумата, както и в частта, с която изцяло е уважен иска по чл. 45 от ЗЗД, ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на сумата, като вместо него следва да бъде постановено ново, с което искът по чл. 59 от ЗЗД следва да се отхвърли над уважената част от 2900 лв. до претендираната от 4400 лв., поради направеното прихващане с насрещното вземане на ответника за сумата от 1500 лв., ведно със законната лихва върху отхвърлената част от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на сумата както и да се отхвърли изцяло иска по чл. 45 от ЗЗД, ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на сумата

С оглед изхода на делото, решението следва да бъде отменено в частта за разноските, присъдени в полза на ищцата над дължимия им размер, изчислен съразмерно с уважената част от исковете общо за заповедното производство и за първа инстанция над сумата от 573.84 лв. до уважения размер от 1026лв. В полза на ищцата-въззиваема се следва присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство в размер на 279.65 лв., изчислен съразмерно с уважената част от исковете.

Въпреки частичната основателност на въззивната жалба, разноски на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на въззивника–ответник не следва да се присъждат поради липса на направено искане в този смисъл и за двете инстанции.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 477 от 06.03.2023г. по гр.д. № 7027/2022г. по описа на РС-Бургас, В ЧАСТТА, с която е прието за установено на основание чл. 422 от ГПК, чл. 59, чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД по отношение на ответника С. К. П., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „****“№ **** - адв. Ж. Н., че **същият** дължи на ищцата К. К. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б****, сумата над дължимата от **2900 лв.** до претендираната от **4400 лв.**, представляваща полагаща се на ищцата част от наследствена сума, останала от общия им наследодател К.К. П., която неправомерно е била изтеглена в брой от ответника, и сумата от **785.10 лв.** – обезщетение за имуществени вреди, причинени на ищцата в резултат на недобросъвестното поведение на ответника, **ведно** със законната лихва върху посочените главници, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 09.08.2022 г. до окончателното им изплащане, които вземания е издадена заповед № 2435/10.08.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 5146/2022 г. по описа на РС-Бургас, както и **в частта** за разноските, присъдени в полза на ищцата за заповедното производство и за първата инстанция над дължимата сума от общо **573.84 лв.** до присъдената обща сума от **1026 лв.**, като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на ищцата К. К. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б**** за **приемане за установено** на основание чл. 422 от ГПК вр. с чл. 59 и чл. 86 от ЗЗД, че ответника С. К. П., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „****“№ **** - адв. Ж. Н. **й дължи** сумата над **2900 лв.** до претендираната от **4400 лв.** – полагаща се на ищцата част от наследствена сума, останала от общия им наследодател К.К. П., която неправомерно е била изтеглена в брой от ответника, **ведно** със законната лихва върху отхвърлената главница, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 09.08.2022 г. до окончателното й изплащане, които вземания е издадена заповед № 2435/10.08.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 5146/2022 г. по описа на РС-Бургас, поради **прихващане** на дължимата от ответника на ищцата сума от 4400 лв., представляваща половината от полагащата й се наследствена сума, останала от общия им наследодател К.К. П. с насрещното вземане на ответника към ищцата в размер на **1500 лв.** за половината от направените разноски за погребението и за изработката и монтажа на надгробен паметник на общия наследодател на страните К.К. П..

ОТХВЪРЛЯ иска на ищцата К. К. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б****, за **приемане за установено** на основание чл. 422 от ГПК вр. с чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД, че ответника С. К. П., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „****“№ **** - адв. Ж. Н. **й дължи** сумата от **785.10 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени на ищцата в резултат на недобросъвестното поведение на ответника и воденото в тази връзка наказателно производство, **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 09.08.2022 г. до окончателното й изплащане, които вземания е издадена заповед № 2435/10.08.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 5146/2022 г. по описа на РС-Бургас.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 477 от 06.03.2023г. по гр.д. № 7027/2022г. по описа на РС-Бургас, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА С. К. П., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „****“№ **** - адв. Ж. Н. **ДА ЗАПЛАТИ** на К. К. М., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б**** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК направените във въззивното производство разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на **279.65 лв.**, изчислено съразмерно с уважената част от исковете.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____